

що необходимите за военен лагер условия и това е известният отпреди век Тавуслу, чиято крепост очевидно е била по-късно разрушена, затова османският хронист нарича мястото просто Хисар, Хисарлък.

***Тавуслу.** Този топоним не се споменава в Анонимната хроника, но се среща в османските летописни извори във връзка със завладяването на България от турците. В 1388 г. пълководецът на Баязид I, Али паша пленил българския цар Иван Шишман в Никопол и го изпратил *"с хората и вещите му във **военния лагер** на султана, който се намирал в **Тавуслу**".*³⁸ За същите събития Хюсеин казва следното: *"Али паша завзел също и Никопол и довел Шишман и челягта му и с подчинените му в султанската армия при мензила Тавуслу."*³⁹

Това че Тавуслу е и **военен лагер**, и **пътна станция**, *мензил*, не е противоречие. Очевидно става дума за достатъчно обширно поле, в което многобройната армия на Мурад II можела да се разположи, да бъде в близост до воден ресурс, какъвто в случая била р. Тунджа и до селище, в случая Тавуслу, което да поеме някои от обслужващите войската функции, и да бъде пътна станция.

Тавуслу се намирало на север от реката и очевидно е било сравнително голямо укрепено селище, тъй като Саадеддин го нарича град (*"Али паша получил заповед... да завладее Никеболу и **Тавуслу** и той без бавене се отправил към **тези градове**"*).⁴⁰ Това прави твърде вероятно предположението, че Хисарлъка е местност в близост до Тавуслу. Населението на селището очевидно е изпълнявало помощни военно-охранителни задачи преди завладяването, тъй като от него по-късно има регистрирани войнуци. Във войнугански регистър от 1543 г. е записан войнукът *"Устою, син на Паво, от село Павун към каза Янболи"*.⁴¹ Като се има предвид приемствеността в тази институция, съвсем естествено следва заключението, че християнското население на Тавуслъ, както и на други укрепени селища в района, продължило да изпълнява споменатите охранителни функции и след завладяването. Крепостта на Тавуслу имала съдбата на някои от съседните укрепени селища (Авли, Витреполи и др.) - пред стихията на настъпващия враг населението се предало, заради което специалните му войнушки задължения били възобновени.⁴² Комендантите на крепостите им вероятно са оказали съпротива и твърдините били разсипани, но самите селища оцелели и това се потвърждава от многобройни документи в османските архиви.

Разливите на реката Тунджа благоприятствали отглеждането на ориз и още през 1456-57 г. събирането на приходите от оризището край **Тавуслу**, започнало